

"Le Jardin"

10 seconden stilte voor een trieste man

Tom Rummens – De Morgen – 27/02/2002

Wie zich na zeven dagen feesten afvraagt hoe diep een mens kan vallen, en vooral : hoe het dan wel zou voelen om zo diep te vallen, haast zich vanavond en morgen als de bliksem naar « Le Jardin », een danstheatervoorstelling waarin een donkere melancholie als rode draad fungeert.

Wat is de frapante overeenkomst tussen een wat bizarre nachtclub vol cabareteske rariteiten en een nogal doordeweekse tuin, afgesloten door drie muurtjes en bemeubeld met een stel witte plastic stoelen en een ronde tuintafel? Beide plekken vormen vormen wereldjes op zich, waar men dingen doet die niet bedoeld zijn om gezien te worden, waar woorden vallen die niet door anderen opgeroepen mogen worden en waar mensen de onvoorstelbaarste kantjes van hun denkbeeldige wereld al eens de vrije loop laten. Beide locaties vormen daarenboven het intrigerende decor van **Le Jardin**, een dansvoorstelling die kadert in het Internationaal Straattheater Festival , een ietwat vreemd gegeven , want de voorstelling wordt gespeeld in de theaterzaal van Victoria en een voorproefje ervan was al te zien tijdens *Enkele Fijne Momenten uit de Periferie*, een reeks toonmomenten doe door Victoria aan het einde van het theaterseizoen werd gepresenteerd. *Le Jardin* is een productie van Peeping Tom, een collectief dat in 1999 werd opgericht door Gabriela Carrizo en Frank Chartier, twee dansers die onder meer bij Jan Lauwers' Needcompany actief zijn (Carrizo is momenteel te zien in *Images of Affection*), en die voor *Le Jardin* geruggensteund worden door Simon Versnel, sinds jaar en dag acteur van onder meer Lauwers' gezelschap. Straattheater of niet, een beklijvend stukje (dans)theater was *Le Jardin* in elk geval, en dat is vanzelfsprekend het belangrijkste.

De verbanden tussen *Le Jardin* en het werk dat we van Needcompany kennen, zijn erg talrijk, zowel wat de thematiek als wat de beeldtaal betreft. In *Le Jardin* viert een intrigerend soort goorheid hoogtij, een goorheid gecombineerd met mijmeringen over leven en dood, mijmeringen die een onnozele zwaarwichtigheid weten te vermijden omdat ze getuigen van een cynisme waarvan de relativerende kracht op de een of andere bizarre manier hoopvol is. De voorstelling vangt aan met een ietwat groezelige filmmontage die een droom voorstelt. De belangrijkste rol, zowel in de film als in de dansvoorstelling die erop volgt, is weggelegd voor Versnel, die zich in de film in zijn – hopelijk donkerste – fantasieën verliets. Hij versiert een vrouw met dwerggroei of betaalt een meisje van pakweg vijftien om een privé peepshow te geven. Maar na het kwakje volgt de zieligheid, de vreemde leegte van een man die zichzelf een beetje lucht verkocht om later in een donker gat te vallen. Dat is ook de sfeer dat het tweede (dans)gedeelte van de voorstelling ademt. Versnel is dan verworpen tot een oud en zielig hoopje mens dat terugblijkt op een leven dat voorbij is omdat alles is verdwenen. De boeken zijn weg, de platencollectie is verdwenen, van de liefjes uit vervlogen tijden schiet alleen de naam nog over. Gabriela Carrizo onderbreekt haar dans om tien seconden stilte voor een droevig mens te vragen. Tien seconden. Wie Versnel in al zijn naaktheid hulpeloos ziet zitten, heeft eigenlijk alleen nog zin om zijn bek voor eeuwig dicht te houden.